

VALENTIJN IN DE
SNEEUW

(LIEFDE IN DE SNEEUW, BOEK 2)

ROZ MARSHALL

Valentijn
in de
sneeuw

Roz Marshall

Valentijn in de sneeuw
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2021 Dutch Venture Publishing

Auteur: Roz Marshall

Oorspronkelijke titel: *My Snowy Valentine*

Vertaling: Marijke Vos

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Simone Lier

Eerste uitgave februari 2021

NUR 343

ISBN 9789403617442

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door
fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Zaterdag 4 februari

‘Het spijt me echt enorm, Mike,’ zei de oudere man, ‘je weet dat ik het niet zou vragen als het anders kon.’

Gezien Sandy’s voorgeschiedenis, zoals het feit dat hij hem een dag voor kerst er ook al uitgooide, wist Mike dat nog niet zo zeker.

‘Maar deze boeking hebben we al eeuwen,’ ging Sandy verder, die in de ingang van de uitbundig gedecoreerde lounge van de B&B stond, ‘en om eerlijk te zijn, toen jij vorig jaar hier opdook, dacht ik dat je voor een nacht of twee zou blijven, dus was het geen probleem. Maar het is nu... twee maanden?’

‘Ja, zo ongeveer.’ Mike schudde zijn rugzak van zich af, zette hem op het met paisleypatroon bedrukte vloerkleed van de hal, en leunde tegen de voordeur. Als Sandy eenmaal begon, wist hij van geen ophouden, dus dit kon nog wel even duren.

‘Het komt door de scholen: we zitten altijd vol in de

schoolvakanties. We hebben hetzelfde rond Pasen,' zei Sandy. 'Jean en ik lopen ons de benen van het lijf – zeker sinds ik na het ontbijt op de skischool moet gaan werken en zij alle kamers zelf moet schoonmaken.'

Mike knikte. 'Ik vind wel iets anders, geen zorgen.'

'Je kunt tot donderdag de negende blijven, maar vanaf die vrijdag zitten we helemaal vol.' Sandy ademde diep in, waarbij zijn buik opblies. Wanneer hij dat deed, leek hij nog meer op de Kerstman dan gewoonlijk, met zijn grijswitte baard en rode wangen. Het was dan ook niet verwonderlijk dat de anderen hem 'Santa' noemden wanneer hij buiten gehoorafstand was. 'Twee weken lang, tweeëneenhalf als je de weekenden meetelt.' Hij leunde samenzweerderig naar voren. 'Die scholen kiezen allemaal net andere periodes voor die vakanties. Daardoor duurt het nog langer.'

Mike knikte opnieuw. Dus hij moest een logeerplek vinden voor twee weken, tijdens een van de drukste periodes van de winter. En hij had internet nodig, wat niet erg vanzelfsprekend bleek te zijn in dit gebied. Hij zuchtte onhoorbaar. Misschien werd het tijd om door te reizen.

'Maak je geen zorgen,' zei hij tegen Sandy.

Hij zou dat echter *wel* doen. Maar hij had geleerd dat voor zichzelf te houden.

HOOFDSTUK 2

Maandag 6 februari

Mike stak de dorpsstraat over, zijn skischoenen bungelden aan de riemen in zijn handschoenen en zijn adem vormde wolkjes in de ochtendlucht. Aan beide kanten stonden de huizen schouder aan schouder, alsof ze met elkaar streden om ruimte aan de hoofdstraat van White Cairns. In zijn ogen – *iemand van het zuidelijke halfrond* – zag het dorp er maar vreemd en druk uit – heel anders dan de open ruimtes van zijn geboorteplaats op het Noor-dereiland van Nieuw-Zeeland. Maar hij hield van deze plek, dat was precies de reden dat hij al langer was gebleven dan die paar weken die hij normaal gesproken ergens spendeerde, voordat hij rusteloos doorging naar de volgende grens of berg.

Even verderop spotte hij een bekend blond hoofd. *Jude*. Ze was de manager van de skischool waar hij voor werkte, en een van de redenen waarom hij zo genoot van zijn tijd in Schotland. Ze jongleerde een grote doos in haar ene hand en

een sleutelbos in de andere, terwijl ze worstelde om de deur van de skischool open te krijgen.

‘Goedemorgen, baas. Hulp nodig?’

Ze draaide zich om bij het horen van zijn stem en schudde haar hoofd toen ze deur eindelijk open kreeg. ‘Noem me alsjeblieft niet zo. Je weet dat Allan de echte baas is.’

Hij liep achter haar aan naar binnen en raapte de stapel post op de deurmat op toen hij die passeerde. ‘Maar Allan is in Nieuw-Zeeland. En jij runt de boel nu hier. Hoe dan ook, het is ook jouw skischool, toch? Had je me niet verteld dat je vader hem je nagelaten heeft?’

‘Dat klopt,’ gaf ze met tegenzin toe, en ze zette de doos op de balie. ‘Maar “baas” klinkt zo...’ Ze zweeg even en perste haar lippen op elkaar, zoekend naar het juiste woord. ‘Formeel, denk ik. Het voelt de helft van de tijd een beetje alsof ik de boel bedonder.’

Hij gaf haar de stapel enveloppen. ‘Maar je doet het fantastisch – je hebt dat nieuwe contract met Beechfields binnengesleept. En dat “skiën met de Kerstman”-ding met al die kinderen tijdens kerst ging ook goed, toch?’

Ze trok een gezicht. ‘Ja, behalve dan met sommige instructeurs.’

Hij lachte bij de herinnering aan Sandy die boos wegstampte in zijn kerstmannenoutfit. ‘Ja, maar Sandy is nooit echt blij. Hij heeft gewoon elke dag iets nodig om over te klagen.’

‘Ik doelde eigenlijk meer op Zoë. Het was niet goed voor haar reputatie dat ze die nepbaard moest dragen, ze vond het vreselijk.’

Hij keek haar zijdelings aan. ‘Misschien heeft het haar juist weer even met beide benen op de grond gezet en heb je haar er een plezier mee gedaan.’

Jude grinnikte, ging door het stapeltje enveloppen in haar

hand, en stopte bij een chic ogende envelop. ‘Het Ski Ontwikkelingsfonds? Wat is dit nu weer?’ vroeg ze zich hardop af. Ze legde de rest weg en pakte een briefopener.

Ze zweeg terwijl ze de inhoud van de brief scande. Toen ging haar hand naar haar mond. ‘O!’ Ze keek naar Mike op. ‘Ze willen dat we een aantal skiproeven voor hen doen. Om kandidaten te vinden voor hun trainingsprogramma. En dan de racetrainingen ook hier houden! Een van hun kinderen zat met kerst in onze Kerstman-lessen en raadde ons aan.’

‘Dat is goed nieuws, toch?’

‘Nou, ja, maar ik denk niet dat we het kunnen. Dat racegebeuren, bedoel ik.’

‘Waarom niet? Er zijn genoeg slalompalen?’

‘Ja, dat wel, maar we hebben helemaal geen metingsapparatuur. We hebben dat nog nooit nodig gehad.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Dan kopen we die toch?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, daar hebben we niet genoeg geld voor.’

Hij fronste. ‘Maar...’

‘Ik weet dat je nu gaat zeggen dat we goed draaien. Maar Al...’ ze corrigeerde zichzelf meteen, ‘maar de skischool heeft ’t het afgelopen jaar moeilijk gehad en we zijn nog altijd aan het opklimmen, financieel gezien. Ik ben bang dat er geen geld is voor extra materiaal.’

‘Misschien kunnen we het ergens lenen?’

Ze hief haar kin en keek naar het plafond terwijl ze hierover nadacht. ‘De enige school waarvan ik weet dat ze dat materiaal hebben is *Ski-Easy*. En die gaan dat echt niet aan ons uitlenen. Ze willen dit juist zelf doen.’

Hij knikte langzaam. Hij had Ed Griffiths, de manager van de rivaliserende skischool, ontmoet en de man was precies de reden dat Schotten doorgaans de reputatie ‘gierig’ kregen. ‘En huren dan?’

Ze wreef over haar kin, en knikte toen. ‘Ja, dat kan ik eens

bekijken. Dat moet misschien wel ergens kunnen.' Toen keek Jude naar de klok boven de deur. 'We kunnen maar beter de heuvel op gaan, de lessen beginnen zo.'

Een half uurtje later arriveerden ze bovenaan de heuvel en parkeerden bij het huisje dat dienstdeed als kantoortje en ontmoetingsplaats in het skigebied. Er fladderde iets wits uit de brievenbus en Mike pakte het, terwijl Jude de deur opendeed.

'Skischoolrace,' zei hij, terwijl hij de tekst van de flyer las. 'Speciaal in het kader van de Olympische Winterspelen. Woensdag de vijftiende. Ski- en snowboardteams toegestaan. Ah!' Hij zweeg even toen ze binnenstapten.

Ze draaide zich om en keek hem vragend aan. 'Wat is er?'

'Niks, maar wat denk je dat de eerste prijs is?' Hij grijnsde naar haar. 'Racemateriaal, zoals timers en metingapparatuur.'

Ze sperde haar ogen wijd open. 'O!' Er brak een glimlach door op haar gezicht, maar die vervaagde snel weer. 'Dan moeten we wel winnen.' Ze fronste. 'Kunnen we winnen?'

'Ik denk dat we best een goede kans maken. We hebben tenslotte Ben, dat geeft ons zeker een voordeel. Ik kan de anderen flink trainen voor de race?'

'Een race?' vroeg een mannenstem achter hen.

'De jaarlijkse skischoolrace, Ben,' antwoordde Mike, en hij draaide zich om naar de blonde man die zojuist binnen was gekomen. Hij gaf hem de flyer. 'En we hoopten dat jouw ervaring bij het nationale team ons gaat helpen.'

'RACEN LAAT IK OVER AAN DE JONGELINGEN,' zei Sandy, hij keek rond naar de verzameling instructeurs in het